

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupen JUDr. Markem Hastíkem, advokátem, se sídlem Všetickova 615/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I.)** obec Bílovice nad Svitavou, se sídlem Těsnohlídkovo náměstí 1000, **II.)** Brněnské vodárny a kanalizace, a.s., se sídlem Pisárecká 555/1a, Brno, **III.)** Statutární město Brno, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, **IV.)** Česká telekomunikační infrastruktura a.s., se sídlem Olšanská 2681/6, Praha, **V.)** E.ON Distribuce, a.s., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **VI.)** GridServices, s.r.o., se sídlem Plynárenská 499/1, Brno, zastoupený Mgr. Kamilem Stypou, advokátem, se sídlem Rubešova 162/8, Praha, **VII.)** GasNet, s.r.o., se sídlem Klíšská 940/96, Klíše, zastoupený Mgr. Kamilem Stypou, advokátem, se sídlem Rubešova 162/8, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. JMK 4281/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výrokům I. a II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 62 A 39/2017 - 135,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení výroku I. a II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 62 A 39/2017 - 135 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud výrokem I. zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne

10. 1. 2017, č. j. JMK 4281/2017 (dále „napadené rozhodnutí“) a výrokem II. rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem III. Potom žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a výrokem IV rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Bílovice nad Svitavou ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1643/2016/BNS/SÚ, kterým bylo podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), žalobci nařízeno odstranit stavbu nazvanou „přístřešek“ na pozemku p. č. X v k. ú. B. Žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení a obsah odvolání žalobce. S ohledem na zjištění stavebního úřadu vysvětlil, že předmětnou stavbu nelze podřadit pod ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu o větší zastavěné ploše než 25 m², nadto tato stavba není vzdálena od hranice pozemku p. č. X minimálně 2m. Tuto stavbu rovněž nelze podřadit pod ustanovení § 103 nebo § 104 odst. 1 písm. a) a písm. c) stavebního zákona, jelikož se nejedná o stavbu pro bydlení nebo rodinnou rekreaci, ani o stavbu dočasnou nejdéle na dobu 3 let. Stavba proto dle závěru žalovaného vyžadovala územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Žalovaný zdůraznil, že i u staveb nevyžadujících rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu je stavebník povinen zajistit vytýčení podzemních vedení před zahájením stavby; i kdyby se tedy v projednávané věci nejednalo o výše uvedený případ, bylo by nutné nařídit odstranění stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, neboť stavba byla v rozporu s ustanovením § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích. Žalovaný pak rovněž vysvětlil, že žalobce mohl žádat o dodatečné povolení stavby, avšak v projednávané věci žalobce neunesl příslušné důkazní břemeno stran prokázání zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby, proto stavební úřad toto řízení o dodatečném povolení zastavil.

[3] K vědomosti žalobce o existenci vodovodního řádu žalovaný uvedl, že pro danou věc je irelevantní, zda byl žalobce na vodovodní řad upozorněn v kupní smlouvě, neboť to je věcí případné smluvní odpovědnosti prodávajícího. S ohledem na to, že žalobce na pozemku stavěl stavbu rodinného domu, byl o existenci vodovodního řádu seznámen nejpozději v listopadu 2008 (tj. ještě před zahájením stavby předmětného přístřešku). V tomto předchozím řízení se stavební úřad vyjadřoval pouze ke zpevněné ploše před rodinným domem, nikoli ke zpevněné ploše pod přístřeškem. Ohledně obsahu vyjádření dalších účastníků řízení žalovaný odvětil, že za něj neodpovídá. Jako zásadní pro neudělení dodatečného povolení stavby a nařízení jejího odstranění považuje nesouhlas Statutárního města Brna jako vlastníka vodovodního řádu a Brněnských vodáren a kanalizací, jako jeho správce a provozovatele, s dodatečným povolením stavby nacházející se na tomto vodovodním řádu a v jeho ochranném pásmu. Správní orgány přitom nemohou vstupovat do jednání mezi vlastníky staveb a vodovodního řádu. Poukaz žalobce na oplocení pozemku je irelevantní, neboť to není předmětem tohoto řízení. Žalovaný souhlasil s tím, že stavební úřad pochybil, když zamítl žádost o posunutí termínu ústního jednání spojeného s ohledáním na místě stavby. I když se žalobce ústního jednání nezúčastnil, uplatnil své námítky prostřednictvím k tomu zmocněného advokáta, přičemž následně se mohl žalobce seznámit s podklady pro rozhodnutí.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 14. 2. 2017 ke krajskému soudu. Správní orgány podle něj pochybily v tom, že vedly řízení o jedné stavbě; ve skutečnosti jsou však dvě – zpevněná plocha (která byla zkolaudována již v roce 2011) a dvě stavby v podobě přístřešku pro parkování zahradní techniky a boudy na nářadí, přičemž obě tyto stavby splňovaly podle jeho názoru podmínky ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona a ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) téhož předpisu. Proto nemohlo podle žalobce dojít k nařízení odstranění stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Trval rovněž na tom, že nemohl

pokračování

v minulosti vědět, kudy přesně vede vodovodní řád. Poukazoval přitom na to, že sousední vlastníci, ačkoli se nacházejí ve stejné situaci stran stavby u vodovodního řádu, nebyli nuceni stavbu odstranit. V neposlední řadě poukazoval na porušení svých procesních práv, neboť neměl stejnou lhůtu k vyjádření jako ostatní účastníci řízení. Zopakoval, že z ústního jednání se řádně omluvil, tudíž stavební úřad měl toto jednání odročit a umožnit mu tak na něm účast. Ačkoli stavební úřad věděl, že žalobce není na území republiky, zasílal mu další pro věc podstatné písemnosti.

[5] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** popsal, že se v jiném soudním řízení zabýval rozhodnutím správních orgánů o zastavení řízení o dodatečném povolení „předmětné stavby zastřešení stávající zpevněné plochy a boudy na nářadí“. K tvrzení žalobce, že se jedná o dvě stavby, soud odkázal na obsah spisu, v němž je založen protokol ze dne 24. 3. 2015 o ohledání stavby přístřešku, jehož součástí je i příslušná fotodokumentace. Soud již v předchozím rozsudku, sp. zn. 62 A 71/2016, bez jakýchkoli pochyb konstatoval, že se jedná o jednu stavbu. Za dané situace tak nebylo nutné požadovat stanovisko znalce či jiné odborné vyjádření. Pokud jde o otázku zásahu stavby do ochranného pásma, soud opět odkázal na tento předchozí rozsudek. V projednávané věci není pochyb o tom, že zde byly naplněny podmínky pro odstranění stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; pokud stavba nebyla dodatečně povolena, správní orgány neměly jinou možnost, než nařídit její odstranění. Správní orgány se rovněž zabývaly otázkou rozsahu souhlasu s provedením stavby ze dne 3. 11. 2008 a souhlasu s užíváním stavby ze dne 1. 12. 2011. Soud rovněž souhlasil s tím, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s procesními otázkami daného řízení. Stavební úřad pochybil tím, že nevyhověl žádosti žalobce o odročení termínu ústního jednání spojeného s ohledáním na místě, avšak z předmětného protokolu ze dne 31. 5. 2016 plyne toliko to, že ve srovnání se zjištěním ze dne 24. 3. 2015 došlo pouze k drobným změnám na stavbě, s uplatněnými námitkami se přitom správní orgány vypořádaly. Místní šetření tedy nepřineslo zásadní nová zjištění ve srovnání s místním šetřením provedeným v březnu 2015. Žalobce sice měl kratší dobu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, nicméně ten na danou situaci nijak nereagoval. Rovněž není zřejmé, že by se žalobce nemohl s podklady rozhodnutí seznámit ve zbývajících částech lhůty.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výrokům I. a II. napadeného rozsudku kasační stížnost ze dne 16. 9. 2019, v níž uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Trval na tom, že správní orgány pochybily, pokud dospěly k závěru, že se jedná o jednu stavbu, ačkoli se jednalo o dvě samostatné, postupně postavené stavby. Pokud by proběhlo řádné místní šetření, musely by to správní orgány zjistit. Teprve až ve vyjádření v žalobě se objevilo tvrzení žalovaného, že vycházel z místního šetření z března 2015, což však nezmínil v průběhu správního řízení, tudíž se k tomu stěžovatel nemohl vyjádřit. S ohledem na průběh řízení poukázal na to, že protokol o místním šetření byl pořízen ještě před zahájením řízení o odstranění stavby, tudíž se nemohl stát součástí spisu. Zvláště když tehdejší kontrolní prohlídka byla zaměřena na jiné skutečnosti, o samotnou stavbu se pracovníci stavebního úřadu podrobněji nezabývali. Za této situace bylo o to důležitější, aby bylo provedeno řádné šetření v roce 2016 a aby měl stěžovatel dostatek času vyjádřit se k dané věci. Posouzení této otázky je podstatné i z toho důvodu, že v případě, kdy by se jednalo o samostatné stavby, nemohlo by dojít k nařízení odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; v takovém případě nelze podpůrně dovozovat, že stavby by bylo nutné odstranit dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích. Tato otázka je důležitá

i pro vedení dokazování. Nesouhlasil přitom s tím, že soud ohledně posouzení charakteru stavby odkázal na svůj předchozí rozsudek.

[7] Stěžovatel v neposlední řadě trval na tom, že bylo negativně zasaženo do jeho procesních práv, pokud stavební úřad nevyhověl jeho žádosti o posunutí termínu ústního jednání spojeného s ohledáním stavby na místě samém. Za dané situace nemohlo ani k řádnému místnímu šetření dojít, když nikdo úředníky na pozemek stěžovatele k samotné stavbě nepustil. Stěžovatel tak měl za to, že místní šetření v květnu 2016 ve skutečnosti ani neproběhlo, když se stavební úřad nemohl dostat na jeho pozemek. Pouze na řádném místním šetření přitom mohl stěžovatel vše dotčeným osobám jasně vysvětlit a doložit. Stěžovatel byl rovněž zkrácen na svých právech postupem stavebního úřadu, který jej vyzýval k seznámení se s podklady v době, kdy mu bylo známo, že se nachází mimo území republiky. Nesouhlasil rovněž s tím, že měl jinou lhůtu k vyjádření se než ostatní účastníci řízení. Kumulace obou těchto procesních vad musí vést podle stěžovatele k tomu, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno. Stěžovatel dále navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti rovněž nevyjádřily.

[9] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 10. 2019, č. j. 6 As 185/2019 – 30, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že ve skutečnosti postavil dvě samostatné a nezávislé stavby, které splňují podmínky ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, resp. ustanovení § 103 nebo § 104 odst. 1 písm. a) a písm. c) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavby, které nevyžadují dle tohoto předpisu ani územní rozhodnutí, ani stavební povolení či ohlášení, musí Nejvyšší správní soud uvést, že se jedná o zjevně účelovou, rozpornou a nepodloženou argumentaci. V průběhu správního a soudního řízení stěžovatel opakovaně měnil své stanovisko stran toho, co vlastně postavil. V odvolání proti prvosotupňovému rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 29. 9. 2016 totiž hovoří o stavbě „přístřešku“ v jednotném čísle. Oproti svým tvrzením v kasační stížnosti, žalobě, ale i v námitkách ze dne 30. 5. 2016, tak ve svém odvolání netvrdil, že se má jednat o dvě nezávislé stavby – stavbu přístřešku a boudy na náradí. K tomu je nutné uvést, že stěžovatel ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před správními soudy, nedodal jakoukoli dokumentaci stran předmětné stavby (dle jeho tvrzení předmětných staveb), z níž by bylo patrné, že se jedná o dvě nezávislé stavby. V průběhu správního řízení naopak stavební úřad (k použitelnosti jednotlivých důkazních prostředků viz dále) získal důkazní prostředky v podobě místního šetření včetně příslušné fotodokumentace, z nichž vyplývá, že se jedná o jednu stavbu větších rozměrů (přízemní objekt o velikosti 10 m x 6 m s pultovou střechou s hřebenem ve výšce 2,7 m nad terénem). Jestliže stěžovatel není

pokračování

schopen či ochoten svá tvrzení stran existence údajně dvou nezávislých staveb doložit a prokázat i přesto, že soudní přezkum ve správním soudnictví má charakter řízení v plné jurisdikci (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71), je na místě plně vycházet z důkazní situace, kterou zjistily správní orgány, neboť je to v první řadě stěžovatel coby stavebník, který by měl vědět, co vlastně postavil. Pokud v tomto směru zůstal procesně nečinný a nepředložil důkazní návrhy prokazující jeho tvrzení, je toto nutné klást k jeho tíži.

[13] Za této důkazní situace v podobě rozsáhlých zjištění stavebního úřadu oproti nulové důkazní aktivitě na straně stěžovatele má Nejvyšší správní soud za to, že se v projednávané věci jedná o jednu stavbu, jak ostatně již konstatoval krajský soud v předchozím rozsudku ze dne 1. 11. 2017, č. j. 62 A 71/2016 - 41, ve věci přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Jelikož stěžovatel zůstal stran prokazování charakteru stavby (resp. dle jeho tvrzení staveb) pasivní, je plně na místě i nyní vycházet z tohoto rozsudku krajského soudu, který se vyjadřoval k téže stavbě a jejímu charakteru, neboť dle všech zjištění se v dané věci žádná relevantní změna neudála. Za změnu v náhledu na tuto otázku nelze považovat to, že stavba byla dle zjištění stavebního úřadu v mezidobí fakticky zjevně dokončena – viz protokol ze dne 31. 5. 2016, k jeho použitelnosti viz níže – neboť to na charakteru této stavby (její nedělitelnosti) ničeho nemění.

[14] Pouhé vnitřní přepažení stavby nenosnou zdí nemůže podle Nejvyššího správního soudu vést k závěru o tom, že se jedná o samostatné nezávislé stavby – v takovém případě by totiž mohlo docházet k obcházení „plošných hranic“ legalizující drobné stavby bez jakéhokoli rozhodnutí stavebních orgánů právě s argumentem, že se v důsledku takového přepažení jedná o samostatné nezávislé stavby, byť se zjevně o ně s ohledem na jejich konstrukci jednat nemůže.

[15] Ohledně použitelnosti důkazních prostředků získaných během místních šetření v březnu 2015 má Nejvyšší správní soud za to, že tyto důkazní prostředky jsou plně použitelné. Zákonnost důkazního prostředku totiž není ovlivněna tím, zda byl získán před zahájením správního řízení nebo až v jeho průběhu. Důkazní prostředek pocházející z místního šetření v březnu 2015 byl totiž proveden až v průběhu správního řízení, stěžovatel se k němu mohl vyjádřit (k tomu srovnej dále), zjevně byl vhodný ke zjištění stavu věci a nebyl získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy – viz ustanovení § 51 správního řádu. Tento důkazní prostředek, ač nebyl zjevně získán až po zahájení předmětného správního řízení o nařízení odstranění stavby, nemůže být zpochybněn pouze tím, že byl získán v průběhu jiného řízení – tato skutečnost totiž jakkoli nezpochybňuje jeho pravdivost, tedy zjednodušeně to, že popisuje stav předmětné stavby. Popis stavby a její fotodokumentace totiž zjevně nejsou závislé na charakteru řízení, které je v dané chvíli vedeno. Pro stěžovatele nemůže být použití tohoto protokolu překvapivé nejen z toho důvodu, že o jeho pořizování v březnu 2015 věděl, ale i z toho důvodu, že stavební úřad z tam uvedených zjištění zjevně vycházel při kontrolní prohlídce v květnu 2016 (k jeho procesní použitelnosti však srov. níže), když porovnával stávající stav s předchozím stavem zachyceným v tomto protokolu, přičemž stěžovatel měl možnost se k obsahu spisu a příslušným podkladům vyjádřit.

[16] Stran vlastního procesního postupu správních orgánů (zejm. stavebního úřadu), má Nejvyšší správní soud taktéž za to, že stavební úřad pochybil, pokud bez dalšího neakceptoval omluvu stěžovatele z místního šetření proběhnuvšího v květnu 2016. Nejvyšší správní soud však připomíná, že ne každé procesní pochybení musí nutně vést ke zrušení správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 - 31). V projednávané věci má Nejvyšší správní soud za důležité to, že správní orgány již v minulosti zjistily dostatečné skutečnosti ohledně stavby a jejího charakteru

(viz bezprostředně výše). Za dané situace tak má za to, že správní orgány při posouzení charakteru předmětné stavby mohly bez dalšího vycházet z protokolu a příslušné fotodokumentace z března 2015.

[17] Nejvyšší správní soud nemá za to, že by stěžovatel byl krácen na svých procesních právech tím, že stavební úřad mu fakticky s ohledem na jeho zahraniční pracovní cestu nedal stejnou lhůtu k vyjádření jako ostatním účastníkům řízení, neboť mu sdělil, že do podkladů rozhodnutí je možné nahlédnout nejpozději do 15. 7. 2016. Je totiž zjevné, že stěžovateli byl předmětný přípis řádně doručen na příslušnou adresu, přičemž stěžovatel nepodal příslušný návrh dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu ohledně určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. I kdyby tedy platilo, že se stěžovatel o předmětné písemnosti dozvěděl skutečně až v týdnu od 4. 7. 2016, měl i tak (a to s přihlédnutím k celkové délce tohoto řízení a předchozího řízení o dodatečném povolení stavby) dostatek času se k věci vyjádřit a navrhnout provedení důkazních prostředků, zvláště když prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až 31. 8. 2016. Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah spisu totiž nemá za to, že by stěžovatel nevěděl, o čem je s ním vedeno řízení a co má činit. Nečinnost stěžovatele v tomto směru nelze klást k tíži správních orgánů.

[18] Tvrzení stěžovatele, že se mohl k věci vyjádřit a prokázat splnění podmínek dle stavebního zákona pouze v průběhu místního šetření, tak s ohledem na jeho faktickou dlouhodobou nečinnost musí Nejvyšší správní soud označit za účelové, neboť ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu soudního řízení nepředložil jakékoli důkazní prostředky stran charakteru předmětné stavby, které by byly způsobilé zpochybnit zjištění stavebního úřadu.

[19] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud nezjistil, že by předmětné správní řízení bylo kumulativně zatíženo několika procesními vadami, které by ve svém souhrnu dosáhly intenzity odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1, 5 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; protože Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu